

[Justitsministeren.]

man måtte arbejde uden nogen som helst erfaringer.

Det ærede medlem gjorde nogle bemærkninger om § 38 i straffeloven, om prøvelsladelser, og han kritiserede i den forbindelse, at justitsministeriet i stigende grad benåder også almindelige kriminelle og altså går ud over reglerne om prøvelsladelser i § 38. Jeg tror, det ærede medlems kritik forsåvidt er berettiget, som den omstændighed, at prøvelsladelsesreglerne følges noget usmidigt, har medført, at man i stigende grad er gået over til benådning. Jeg er enig med det ærede medlem i, at spørgsmålet om ændring af § 38 må tages op til overvejelse.

Det synes mig nødvendigt at gøre en enkelt bemærkning i anledning af den kritik, der fra mange sider er fremført mod en bestemt passus i den redegørelse, jeg udsendte i december i fjor, og hvori jeg brugte den vending, at al strafs formål er resocialisering. Jeg erkender naturligvis, at denne sætning løsrivet ikke kan dække det, der tænkes på. Nu vil jeg gøre opmærksom på, at sætningen er fremsat i en redegørelse, hvor der tales om et retsopgør, der omfatter 14 000 mennesker. Jeg tror, det ærede medlem vil være enig med mig i, at straffen pålægges dels af generalpræventive grunde, dels af specialpræventive grunde. Det generalpræventive sigter på, at man ønsker alment at forebygge forbrydelse; medens det specialpræventive sigter på at forebygge, at den enkelte lovovertræder begår lovovertrædelser. Jeg tror også, det ærede medlem vil være enig med mig i, at det karakteristiske ved frihedsstraffen må være, at lovovertræderen i en kortere eller længere tid er udelukket fra samfundet, og at behandlingen af ham under strafafsoningen må sigte på at gøre ham egnet til en genindpasning i samfundet efter løsladelsen. Jeg vil gerne understrege dette, fordi disse principper også finder udtryk i en beslutning truffet af De Forenede Nationer. Men jeg er naturligvis enig i, at sætningen stående alene ikke dækker, hvad straffens formål i det hele er.

Det ærede medlem brugte den vending, at alle måtte bære ansvaret i denne sag. Deri er jeg enig med ham. Men når det ærede medlem derefter siger, at vi er gået

for vidt, at vi må standse, så vil jeg forstå det derhen, at det ærede medlem ikke tænker alene på, hvad der er sket i de måneder, hvor jeg har haft ansvaret.

Endelig gjorde det ærede medlem nogle bemærkninger om forholdene på Kjærshovedgaard, idet det ærede medlem bad mig indlede en undersøgelse af disse forhold. Det samme blev nævnt af det ærede medlem hr. Aksel Larsen, som også inddrog forholdene på Vridsløselille i sine betragtninger. Det er klart, at jeg allerede har modtaget indberetning fra Kjærshovedgaard, og yderligere undersøgelse vil blive foretaget. Jeg vil dog gerne med det samme sige, at den skildring, der er givet i et lokalt blad, ikke stemmer med virkeligheden, og jeg vil navnlig gerne understrege, at der ingen principiel forskel er på behandlingen af landssvigere og almindelige kriminelle strafafsonere på Kjærshovedgaard. Jeg har ikke selv ved de besøg, jeg foreløbig har foretaget i fængslerne, haft lejlighed til at besøge Kjærshovedgaard. Flere af mine forgængere har besøgt den, og jeg forstaa, at de ikke har haft indvendinger at rette mod den måde, hvorpå opgaven dør er løst.

Til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard vil jeg gerne sige, at jeg er enig med ham i den betragtning, at meget vel nok havde været lettere, hvis retningslinierne for det, der er sket gennem de senere år, havde været kendt for det høje ting. Hvem der bærer ansvaret for, at det ikke har været tilfældet, kan diskuteres. Om tinget skulle have taget initiativet ved behandlingen af lovene om forlængelse af ankenævnets funktionsperiode, eller om de skiftende regeringer skulle have taget initiativet til at søge kontakt med det høje ting, kan man diskutere, det sidste havde vel været det rigtigste. Det ansvar, der i den henseende måtte påhvile den nuværende regering, må vi tage. Jeg forstod, at det ærede medlem i sin konklusion var enig med mig i det, jeg sluttede mine bemærkninger med.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen vil jeg sige, at det ærede medlem tager fejl, når han tror, at ankenævnets virksomhed med indstilling af benådningsbegyndte i 1948. Det er ikke rigtigt. Ankenævnet påbegyndte sin virksomhed på dette område allerede i 1946.

Det ærede medlem spurgte mig, om jeg